

Foto: Florin Biolan

Nicolae PRELIPCEANU

Emilia Popescu sau Marlene Dietrich de la Teatrul de Comedie

În memoria multora, numele Marlenei Dietrich se leagă de la fel de celebrul cântec *Lili Marlen*, pe care cea dintâi îl cânta cu atâta simțire. Pentru și mai mulți, poate, de *Îngerul albastru* și de *Șapte păcate*. Dar persoana a fost o mare personalitate, fără a se putea compara, ca actriță, cu Ingrid Bergman, sau ca „vocalistă”, cum se spune azi, cu Edith Piaf. Personalitatea ei s-a construit după sistemul astăzi generalizat. De la fotografia celebrelor ei picioare, de la ochii cu privirea voalată și până la biografia ei antinazistă și proamericană. Născută în 1901, diva, „miss Dietrich”, a trăit până după 1990, adică mult. În România s-a mai pomenit numele ei prin ziare acum câțiva ani, când unei „vedete” locale i-a cumpărat soțul său, putred de bogat, „apartamentul care i-a aparținut lui Marlene Dietrich”. Azi, când „vedeta” și bogatul se pare că divorțează, „apartamentul care a aparținut... etc.” a devenit „garsoniera în care a stat un timp Marlene Dietrich”. Uitam să spun unde e apartamentul sau garsoniera: la Paris, pe Rue Rive Gauche. Poate pe Avenue Montaigne. Oricum, prin apropiere.

Și iată-o pe Marlene Dietrich poposind pe scena Teatrului de Comedie. În persoana Emiliei Popescu, în regia Cătălinei Buzoianu, în decorul Velicăi Panduru. Un spectacol despre o femeie celebră a lumii, în concepția și realizarea unor femei celebre ale scenei românești. Într-o zonă mai ascunsă e și un bărbat, Petru Mărgineanu, cel care semnează muzica spectacolului. Am omis-o în prima listă pe Aurora Leonte, o actriță cu mari posibilități, care a primit aici un rol secundar, conturat cu multă sensibilitate.

Spectacolul prezintă o Marlene Dietrich frumoasă, plină de viață și de hachițe. Numai că, luând mai atent în considerare cronologia, rezultă că Emilia Popescu o întruchiează pe divă la cel puțin 65–70 de ani ai acesteia. Se pare că, în realitate, Marlene Dietrich s-a ținut bine până la adânci bătrâneți. Dar chiar așa?

Autoarea piesei în două personaje, Pam Gems, n-o idealizează pe „miss Dietrich”. Aceasta e înfățișată cu toate capriciile ei de vedetă internațională, în superficialitatea specifică genului. Emilia Popescu mai pune, pe alocuri, mici pauze de tristețe, în rolul său. Dar totul continuă, până când se sfârșește într-un concert al Emiliei Popescu–*Marlene*, susținut cu mult aplomb și evident talent muzical de actrița româncă. De altfel, discul pe care Emilia Popescu l-a imprimat cu această ocazie se ascultă cu plăcere și în afara spectacolului.

S-a folosit totul pentru acest spectacol: un decor care să sugereze bogăția, dar și un anume narcisism al vedetei, luminile, costumele strălucitoare. Un contrapunct omenesc este pus de regie prin prezența și prestația Aurorei Leonte care, un timp, execută docil ordinele, revoltându-se – în genunchi – în cele din urmă, dar revenindu-și pentru a rămâne ce/cum a fost la început, când culegea piesele costumului divei, aruncate de aceasta, cu gesturi arogante, pe jos.

În totul, spectacolul ar trebui să placă unui public foarte divers, căci e și teatru e și puțin music-hall.

Teatrul de Comedie – Marlene Dietrich de Pam Gems, traducerea Antoaneta Ralian. Regia: Cătălina Buzoianu. Scenografia: Velica Panduru. Coregrafia: Florin Fieoriu. Orchestrația și aranjamentul muzical: Petru Mărgineanu. Coordonaor proiect: Claudia Nedelcu. Cu: Emilia Popescu, Aurora Leonte, Victor Yila, Anghel Popescu. Data premierei: 23 ianuarie 2004.